

ganske Ret i, at Folketinget ikke kan siges formelt at have bundet sig. Der foreligger ikke nogen af Folketinget vedtagen Beslutning, hvorpaa disse Forventninger kunde bygges, men de Herrer have gjort en Ting, og det er dette, at de fra den første Færd af have valgt det ærede Medlem for Slagelse (Køedt) til deres Formand og Ordfører for disse Forhandlinger. Læg Mærke til, at den Mands Navn er i Toldsager et Program, ikke skabt i et Øjeblik, men igennem en lang Virksomhed. Der er ingen her i Salen eller uden for den, der har kunnet nære den allermindste Tvivl om, hvilken dette ærede Medlems Stilling i Toldsager var, hverken over for Toldreformen, ej heller over for den dertil knyttede større eller mindre Brændevinsskat. Men ikke desto mindre have de, da denne Mand traadte ind i Rigsdagen, kaldet ham til i særdeles Grad at være deres Ordfører for Toldreformen, baade som Formand og Ordfører i Udvalget, og det ikke ved en enkelt, tilfældig Beslutning, men Aar efter Aar. I Løbet af disse tre Aar er den samme Beslutning tagen fra de Herrer Side, medens han samtidig har vedkendt sigt sit uforandrede Standpunkt. Jeg ved ikke, hvorvidt der bagved har ligget Aftaler fra Flertallets Side, i Form af en Haandfæstning eller sligt; det er mig ganske ukendt. Og det ligner ikke det ærede Medlem for Slagelse at indlade sig paa sligt. Men over for Befolkningen i det hele taget er det klart, at de maatte opfatte det, at Partiet kaldte det ærede Medlem til Ordfører i Toldsagen, saaledes at naar Tiden var moden og Forholdene gunstige, vilde Partiet ogsaa være villigt til at gennemføre den samlede Skatte-reform. Det er det, de nu fravige, og det er det, som har faaet sit prægnante Udtryk ved det ærede Medlems Udtræden af Udvalget og af sit Parti. Her er altsaa aabenbart foregaaet en Vending, hvis Traade jeg ikke skal indlade mig paa at optræve eller forklare. Jeg kender dem ikke, men Vendingen er ganske vitterlig. Vi staa nu over for en Beslutning, for hvilken den ærede sidste Taler, med hvem jeg ellers ikke er meget enig, men med hvem jeg i dette Tilfælde er ganske enig, nærede den Frygt, at det ikke alene gjaldt en Afgørelse for et enkelt Aar, men for en længere Tid. Jeg har denne Tro, fordi jeg bygger paa gammel Erfaring. Det var for 30 Aar siden, at vi sidst skiltes fra Indkomstskatten her i Folketinget, og det fremkaldtes ligeledes ved visse — om jeg maa kalde det — Machinationer og

Manøvrer blandt Partierne. Man gik den Gang ud fra, at det ikke gjorde noget, at den faldt i det enkelte Aar; den skulde snart komme op igen. Det var i 1871; men siden have vi ikke set den, før den nu ligger paa Tingets Bord til Afgørelse. Saadanne Begivenheder som, at en Sag strander, i det Øjeblik den næsten kunde synes at være i Havn, ere ikke tilfældige, enkelte, øjeblikkelige Handlinger, men det er Handlinger, der medføre Konsekvenser, og disse kunne være mere eller mindre vidtrækkende. Den her skete Vending forbavser mig imidlertid endnu mere, naar jeg lægger Mærke til dens Karakter, som den fremtræder for os, og da navnlig i Opfattelsen her i Tinget af Forholdet mellem den direkte og indirekte Beskatning. Vi have fra Venstres Side fra gamle Dage betragtet det som vor fortrinsvise Opgave at tilvejebringe en Reform af den indirekte Beskatning. Og hvorfor har denne Opgave været tung at løse? Hvorfor har den fremkaldt et langt og vidt-løftigt Arbejde? Fordi den indirekte Beskatning i vort Land er befæstet paa to Maader, og den er stærkt befæstet. Den er for det første befæstet ved de mangfoldige Interesser, der ere spundne ind i den, gennem den mangfoldige Art af Beskyttelser og Virksomheder, der hvile paa den bestaaende Toldlovgivning. Naar som helst vi arbejde, ville vi møde, aabent eller skjult, Modstanden fra de uendelig langt forgrenede Interesser, der række ud i Samfundet. Det er en Modstand, der er yderlig vanskelig at komme til Livs end sige at overvinde. Men den anden Skanse er lige saa svær; det er Uvidenhedens Skanse. De vide alle, at den Grund, som Vennerne af de indirekte Afgifter særlig støtte sig til, er den, at disse Skatter ere saa dejlige, fordi de listes ud af Folkets Lommer, uden at Folk vide det. De vide ikke, at de, naar de gaa til Købmanden og købe, derigennem betale deres Skat til Staten. Vi kunne pumpe alle Folks Lommer, uden at de vide det mindste derom. Og det er rigtigt, det er fuldstændig rigtigt, at en saadan Uvidenhed er til Stede, og at det har krævet et stort anstrengende og gennemgribende Arbejde overhovedet at kunne lukke Folks Øjne op for denne Beskatning, ligesom for den Fare, der ligger i, at disse Skatter listes ud, uden at Folk vide af det. Saa længe jeg har siddet i Rigsdagen har det derfor været Venstres Opgave, særlig paa det økonomiske Omraade, at gøre, hvad vi formaaede, for at lægge Hovedvægten paa denne Del af den